

Štev. 2.

V ljubljani, 1. svečna 1905.

Leto VI.

Dedova povest.

Kako smo se smejali,
ko pravil nam je ded,
kako je hodil škrtateljček
jemat čebelam med.

Ko hribe in doline
objel je tihi mrak,
dospel je škrtatelj Uzmovič
brž tja pred čebelnjak.

potem pa prav nalahno
tja lezel je pred panj,
in strd tako mu šla je v slast,
da bil je kar pijan . . .

Prav tiho v panj in mirno
pokukal je — ku-kuk;
čebele završale so,
a škrtatelj v travo — smuk! . . .

Zdaj k drugemu gre panju,
kjer malo manj šumé;
le hitro, škrtatelj Uzmovič,
porabi zdaj roké.

In že je z dolgo roko
potipal prvi sat;
hej, mladi škrtatelj Uzmovič
prebrisan, star je tat!

Potuhnil se je kakor
bi prav nič ne biló,
a siromak je zabil,
da v panj tišči rokó.

Počasi jo odmakne
nazaj za prsta dva,
pri tem pa po nerodnosti
čebelico zmečka.

Kako so brž letele
čebelice vse vprek;
a ena pa ga prav na nos
usekala je — sek! . . .

Tako je brisal pete
črez vrt in gaj domov,
kot bi za njim sestradanih
letelo sto volkóv.

In tri noči še v gozdu
smo čuli jok in stok:
pulili bratci s klešami
so žela mu iz rok . . .

Borisov.

